

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۱۶ مارچ ۲۰۲۳

یونس نگاه

سرکوب و حذف، دوام امارت طالبان را تضمین نخواهد کرد

در چهل سال گذشته متأسفانه در کشور ما تنها طرف‌های صاحب اسلحه و نیروی حذف، در صحنه سیاست تاب آورده‌اند. دیگران، آنانی که به ابزاری غیر از زور در سیاست اتکاء می‌کرده‌اند، برای مدت طولانی در میدان خون‌بار سیاست نقش تعیین‌کننده بازی نتوانسته‌اند. تجربه سقوط جمهوری اسلامی تازه‌ترین نمونه‌اش بود. پیش از توافقنامه دوحه، نیروهای ضد طالب، تحصیل‌کرده‌ها، روشن‌فکران و جامعه مدنی اعتمادبه‌نفس قابل توجه در حفظ ارزش‌های دموکراتیک داشتند و اکثریت جامعه چه در شهرها و چه در روستاها به توانائی این جمع از وطن‌داران‌شان بسیار امیدوار بودند که در رهبری کشور به مسیر صلح و ثبات، موفق شوند. گفته می‌شد که گروه‌های تروریستی هم از لحاظ حمایت جهانی، هم از نظر جلب حمایت مردمی و به خصوص از نظر فکری نمی‌توانند رقیب نسل جدیدی شوند که با ابزار و مهارت‌های مدرن سیاست مجهزند. صحبت از این می‌شد که مذاکرات صلح اگر بدرستی مدیریت شود، طالبان در روندی که بعد از ۲۰۰۱ آغاز شده بود، هضم خواهند شد؛ چرا که آن گروه آجندائی برای اداره کشور که بسیار متحول شده است ندارد، و می‌داند که به تنهایی و با زور تفنگ قادر نخواهد شد همه را حذف کرده امارت ضد زن، ضد تحصیل، ضد آزادی و کار را تحمیل کند. حتا تا ماه‌های پایانی تسلیم‌دهی قدرت به طالبان، این امید اگرچه کم‌رنگ ولی همچنان در ذهن میلیون‌ها هموطن زنده بود.

با به قدرت رسیدن طالبان، ذهنیت‌ها تغییر کرد. قبل از همه، خود گروه طالبان که با تسلیمی سریع کشور شوکه شده بودند، به جای تأکید بر حقانیت خود در حکومت‌داری، توانائی اداری و داشتن برنامه جامع‌تر از دیگران، کندک‌های انتحاری و ابزار کشتار خود را به رخ کشیدند. محافل تجلیل از انتحاری‌ها و بشکه‌های زرد را برگزار کردند. حتا عفو را به‌گونه‌ای تبلیغ کردند که گویا از سر شفقت هزاران انسان کشتنی را نکشته‌اند و باید همه از طالبان سپاس‌گزار باشند.

جامعه نیز متأسفانه با فروریزی یکباره تمام امکانات غیرخسونت‌آمیز سیاست، متوجه شد که آن اعتمادبه‌نفس مدنی در غیبت سپر دفاع نظامی، چقدر شکننده بوده و چگونه برای چندمین بار سرکوب و حذف ابزار اصلی حاکمیت شده است. رهبران طالبان همان‌طوری که در گذشته از خسونت عریان و تهدید به حذف ابناء نداشتند، اکنون نیز با وجود تبلیغات عفو، در عمل به اعدام‌های صحرائی، حذف و سرکوب مخالفان ادامه می‌دهند و در بیان نیت خود نیز از تریبون‌های رسمی ابراء ندارند. تازه‌ترین موردش سخنان ندامحمد ندیم، وزیر تحصیلات عالی طالبان است که گفته است هر کسی که نظام طالبان را تخریب کند، واجب‌القتل است. او به پیروی از رهبرش ملا هبت‌الله باور دارد که تمام مردم افغانستان باید از امارت اطاعت کنند و هر گونه انتقاد در رسانه، حتا اگر با فاکت و سند هم باشد، تخریب شمرده می‌شود. ملا هبت‌الله گفته بود انتقاد سازنده آن است که در خلوت به خود شخص مورد انتقاد، گفته شود. از این رو، سخن ندامحمد ندیم که در آن تخریب زبانی و قلمی مثل تخریب عملی بغاوت شمرده شده و تخریب‌کنندگان واجب‌القتل‌اند، نظر شخصی او نیست، بلکه بیان سیاست امارت طالبان است. رهبران طالبان در مواقع مختلف نفرت و انزجار خود را از رسانه‌ها بیان کرده‌اند. باری، در یک فایل صوتی، یکی از آنان با خشم بسیار اظهار داشته بود که رسانه‌ها بدتر از مخالفان مسلح‌اند و از طالبان خواسته بود که منتقدان رسانه‌ئی را سرکوب کنند. در تمایل گروه طالبان به اعمال سکوت و اطاعت مطلق شکی نیست. آنان توانائی تقابل فکری و گفت‌وگو با مخالفان را ندارند و با وجود لاف بسیار از شریعت و در اختیار داشتن مادر علم‌ها، می‌دانند که از نظر علمی در چه جایگاهی قرار دارند و چگونه در افناع جامعه و توجیه سیاست‌های ضد انسانی ناتوان می‌باشند. از این رو، با کشیدن تفنگ و دره به جان مخالفان می‌کوشند میدان مبارزه فکری را تعطیل کنند. اما، سرکوب و حذف همان‌طوری که در گذشته ضامن دوام حکومت‌ها نشده بود، اکنون نیز سقوط طالبان را تسریع خواهد کرد.